

Megtérésre hívó szó

Időpont: Advent 1. vasárnapja; 1954. november 28.

Alapige: Ézsaiás 55:6-7.

Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.

Új egyházi esztendő köszöntött ránk, s a régi adventi szózáttal közeledik felénk: Térjete meg! Miért van szükség a megtérésre hívó szónak erre az állandó ismételtetésére? Azért, mert ezen a világon még mindig több a pogány, mint a megkeresztelt, a megkeresztelték között is több az, aki még nem tért meg, mint aki már megtért, s a megtértek között is sok a visszaeső, s még több az, aki nem tudja, hogy a megtérés nem befejezés, hanem nagy kezdet, amely után a mindennapi megtérésnek kell következnie. Amint Luther mondja a 95 tételben: Mikor a mi Urunk és mesterünk, Jézus Krisztus ezt mondja: Térjete meg ..., azt akarja, hogy a hívek egész élete megtérés legyen. Mindenkinék, mindenütt és mindenkor szüksége van tehát a megtérésre. Nemcsak a pogánynak, hanem a keresztyénnek is, nemcsak a hitetlennek, hanem a hívőnek is, nemcsak a meg nem tértnek, hanem a megtértnek is. A mai igében is az Ő választott népét szólítja fel Isten Ézsaiás próféta által arra, hogy térjen meg. Neked és nekem is szükségünk van megtérésre.

Mi a megtérés? Ezt fejtegeti a mai ige. Részekre bontja, s rámutat arra, hogy a megtérés mindig gyakorlati, s minden megtérésre hívó szóban van egy felhívás, egy ígélet és egy fenyegetés.

1. Keresd az Urat! A megtérésnek erre a mozzanatára mutat rá először az ige. De hát miért kell keresnünk az Urat, mikor Ő mindenütt jelen van, sőt mindig és mindenütt keres bennünket, mint a pásztor elveszett bárányát? Azért, mert az ember menekül Isten elől. Az első bűneset óta nem csupán elrejtőzködő Isten van, hanem még inkább van elrejtőzködő ember, aki bujkál Isten elől, mindent elkövet azért, hogy kiverje fejéből Isten jelenlétének tudatát, s úgy szeretné berendezni életét, mint a tékozló fiú, aki messze vidékre költözött az atyai háztól /Lukács 15:13/, ahol lehetőleg semmi és senki se emlékeztesse őt Istenre. Aki tehát meg akar térni, annak fel kell hagynia ezzel az Isten elől menekülő életiránnyal, meg

kell fordulnia, irányt kell változtatnia. Eddig Isten elől futott, most Isten felé kell futnia. Ez a megtérés ebben a mozzanatában a felhívás.

De mi az ígéret? Az, hogy Isten megtalálható. A megtérő bűnös elől nem rejti el önmagát, hanem engedi, hogy rátaláljon. Csak ott és úgy kell keresni, ahol és ahogy megtalálható. Isten az igében, a szentségekben és a közösségben található meg. Aki megveti az igét és annak hirdetését, aki valami extra kijelentést akar, talán valami mennyei látomást, akinek a keresztség és az úrvacsora semmit sem jelent, az anyaszentegyháznak pedig, mint a szentek közösségének, csak a szentségtelen állapotán tud botránkozni, az úgy jár, mint a napkeleti bölcsek, akik a maguk esze után a jeruzsálemi királyi palotában keresték Krisztust, s helyette a Krisztus-gyilkos Heródest találták. De mikor szót fogadtak az Isten által küldött vezérlő csillagnak, elmentek Betlehembe, nem botránkoztak meg az istállóban, a szegény pásztorokon, a szegényes pólyákon, megtalálták azt, aki után sóvárogva sóvárogtak. Templomainkon is a csillag, vagy a kereszt azt hirdeti: Ide jöjjetek, itt található meg Isten!

Nem elég azonban ott keresni, ahol ki akarja magát Isten jelteni, hanem úgy is kell keresni Őt, ahogyan kívánja. Jeremiás prófétán keresztül ugyanis így szól Isten: "Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem" /29:13/. Istent tehát teljes szívvel kell keresni! Nem félszívvel, hanem egész szívvel, nem közönyösen, hanem szenvedélyesen, nem visszarettenve az akadályoktól, hanem kitartóan. Aki így keresi, mind megtalálja.

És mi ebben a fenyegetés? Ez a szócska: "amíg". Keressétek az Urat, amíg megtalálható. Megtalálható tehát, de nem mindig. Aki folyamatosan nem ismeri fel meglátogatásának idejét, annak lejár a kegyelmi ideje. Elvétetik tőle az ige, nem juthat a szentségekhez, messzire kerül templomtól, gyülekezettől, lelki testvérektől, a szíve pedig megkeményedik.

Szeretnél megtért lenni? Megtérés nélkül nem lehet megtértté lenni. Keresd az Urat, amíg megtalálható!

2. Hívd segítségül az Urat! A megtérésnek erre a mozzanatára mutat rá másodszer az ige.

Ki az, aki segítségre szorul? Aki maga nem tud boldogulni. Ki az, aki segítségért kiált? Aki bajba jutott. Ki az, aki Istenhez kiált segítségért? Az, aki úgy látja, hogy olyan bajban van, amelyen már csak Isten tud segíteni. A megtérő ember ilyen bajba jutott ember. Mindegy, hogy az egyik azért keresi Istent, mert bajba jutott, a másik meg azért jut bajba, mert keresi Istent, végeredményben mindegyik bajba jutott ember. Utolérték a bűnei. Feltámadtak s lidércnyomásként nehezdednek lelkiismeretére holt cselekedetei. Bűne elleni

küzdelmében ereje végére jutott. Hiába minden. Nem bír nem vétkezni. Ennek a bajba jutott, kétségbeesett embernek szól az ige figyelmeztetése: Imádkozzál! Hívd segítségül az Urat! Megtérésért való imádkozás nélkül nincs megtérés.

De hol van itt az ígélet? Ebben a két szóban: közel van. Mikor azt érzed, hogy elhagyott minden és mindenki, akkor van hozzád legközelebb. Mikor úgy érzed, hogy pusztában elhangzó kiáltó szó minden imádságos kiáltásod, nincs ki feleljen rá, akkor hajol egészen közel hozzád, s figyeli segélysikoltásodat. Épp az a bizonyosága ennek, amit a cáfolatának gondolsz. Azért jutottál bajba, mert Isten lépett hozzád. Azért keseredtél meg, mert a Szent Lélek nem hagyott téged halálra elaludni. Közel van, csak csendesedjél el, hogy meghallod, amit a füledbe súg! Csak nyújtsd ki a kezedet az ég felé! Nem a semmibe nyújtod. Isten feléd nyúló kezébe kapaszkodhatsz vele, aki kihúz a sáros fertőből.

És hol van itt a figyelmeztetés? Megint ebben a szóban: amíg. Hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Most közel van, de nincs mindig közel. Hosszú tőrésének is van határa. Egyszer visszahúzza a kezét, mely hiába nyúlt felénk, hogy megmentsen, s akkor azután igazán a levegőbe kapkodhatsz és a semmibe fogódzhatsz, mikor segítséget keresel, hogy menekülj.

3. Hagyd el a gonosz utat! A megtérésnek erre a mozzanatára mutat rá harmadszor az ige.

A megtérni kívánó, Istent kereső, bajba jutott embernek Isten az ő Szent Lelke által a bűneiről kezd el beszélni. Nem általában a bűnről, nem az emberiség bűneiről, nem az ismerőseim bűneiről, hanem egészen konkrétan az én bűneimről. Rámutat dolgokra az életemben, s ezt mondja: Nem szabad! Hagyd abba! Lehet, hogy valami kebelbűnödre mutat rá, melynek rabja vagy. Ne mondd rá: Nem bírom elhagyni. Lehet, hogy valami egészen ártatlannak látszó és jelentéktelennek mutatkozó dologra teszi rá tiltó ujját. Ne mondd rá: Miért kellene ezt elhagynom? Amit Isten bűnné tesz az életünkben, s amire azt mondja: Hagyd el!, azt el kell hagynunk, akaratunk kétségbeesett megfeszítésével le kell tépnünk magunkról, mint valami ránk csavarodó óriási kígyót. Nem fog mindig sikerülni, de meg kell mutatnunk Istennek, hogy komolyan vesszük a bűn elleni harcot, s vérig menő küzdelemben is hajlandók vagyunk engedelmeskedni Neki.

Mi erre az ígélet? Így szól erről az ige: és könyörül rajta. Isten bűnbocsánattal felel az ember megtérésére. Aki komolyan harcol a bűneivel, az tudja, hogy nekünk nem valami mennyei malasztra, onnan felülről való némi erőttöbbletre van szükségünk, s akkor ezzel a lelki tartalékkal majd csak boldogulunk magunk is a bűneinkkel, hanem irgalomra szorulunk, s épp ezt ígéri Isten.

És hol van itt a fenyegetés? Ezekben a szavakban: az ő útját. A bűn út, mint ahogy Jézus Krisztus is út. Az út pedig mindig vezet valahová. Aki egy útra rálép, s azt nem hagyja el, oda jut, ahová az út vezet. A gonosz útja pedig a kárhozatba vezet. Olyan bűnökre, melyekre szeretnénk bocsánatot kapni, de amelyeket egyúttal szeretnénk folytatni is, nincs irgalom.

4. Hagyd el bűnös gondolataidat! A megtérésnek erre a mozzanatára mutat rá végül is az ige.

A megtérni kívánó, Istent kereső, bajba jutott, bűneivel komolyan harcoló ember rájön arra, hogy minden baj oka a szívünkben van, vagy ahogyan itt olvassuk: a gondolatainkban. Nem a cselekedeteinket kell elsősorban megtisztítanunk, hanem a baj gyökerére kell tennünk a kezünket, a szívre, ahonnan származik minden gonosz. A megtisztított szív megtisztított gondolatokat és megtisztított cselekedeteket szül. A bűn gondolatai helyett Isten gondolataival kell megtöltenünk a szívünket. De hát épp ez az, ami nem megy. Mit felel az Isten erre a mi erőnk felett való fáradozásunkra? Ezt: bővelkedik a megbocsátásban. Ez ennek a mozzanatnak az ígérete. Az az ember, aki kétségbeesik szívének és gondolatainak gonoszságán, ezt a választ kapja Istentől: Akármily sok a mi bűnünk, még több az Ő kegyelme. Az Ő Testámentum népének is volt tapasztalata arról, hogy Isten bűnbocsátó kegyelme mily nagy és mennyire kitartó, mi azonban már többet is tudunk. Mi láttuk Isten bocsánatának teljes bőségét, amint az Jézus Krisztus keresztségében megnyilvánult. De épp ezért mi sokkal jobban látjuk ennek a ténynek a fenyegetését is. A mai ige mögött ugyanis a fejezet összefüggése szerint ugyanaz a kép van, mint a nagy vacsorára hívó új testámentumi példázatban. A nagy vacsora gazdája mindenkit szeretettel és kegyelemmel hív, de aki nem jön, azt hadaival elpusztítja, s aki a saját érdemeinek ruhájában szemtelenkedik be a vacsorára, azt szolgálival kihajíttatja. Térj meg hát! Kezdj újat! Szabad, s lehet! Ámen.